

**Parshat Behar-Bechukotai
Shemitta - Planting Seeds**

Simon Wolf

This week's Parsha contains within it the primary source for the laws of Shemitta and Yovel. It opens with the lofty statement, "When you enter the land that I will give you, the land shall observe (וַיִּשְׁבֹּתָהּ הָאָרֶץ) a Shabbat for God (שַׁבַּת לַיהוָה)." ¹ It makes it seem as if the land itself is in need of a rest and the Rambam suggests such by indicating that reason for Shemitta is that leaving the land fallow will increase its yield in the other six years of production. ² The Abarbanel rejects this view of the Rambam primarily because then the punishments mentioned in Parshat Bechukotai that the exile from the land will be a quid pro quo for failing to properly observe the Shemitta make no sense. ³ Why would the land need to remain desolate year after year for the failure to allow the land to lie fallow every seventh year? That will not necessarily correct the overuse of the land, especially if the land is occupied, and it also may not take an equal number of years for the land to replenish its nutrients and regain its productivity. ⁴ Moreover, if the leaving of the land unused is for the owner's benefit, they would be compelled by the diminishing returns to use the wisdom in allowing their field to go unplanted and therefore unlikely to forgo the Mitzva of Shemitta. In addition, the fact that the Torah describes the Sabbatical year as a Shabbat for God implies that there is religious significance to the land remaining uncultivated. ⁵

The overwhelming majority of commentators see the Shabbat for God (שַׁבַּת לַיהוָה) as being the key to understanding the reason for the Mitzva of Shemitta. ⁶ Based on the Sifra, ⁷ they see the Shabbat for God (שַׁבַּת לַיהוָה) as being parallel to the same phrase utilized by Shabbat Breishit (שַׁבַּת לַיהוָה) in the Ten Commandments. ⁸ What is true of days is also true of years – there are six days of work followed by a day of rest and so too there are six years of working the fields followed by a seventh year where it lies fallow. The Mitzva of Shemitta, similar to Shabbat, has a dual purpose. It is first and foremost, through emulating God, ⁹ an acknowledgement that God created the world in six days and "rested" on the seventh day. ¹⁰ It also reinforces belief in God as the master of the world and the sole provider of all sustenance. ¹¹ Lastly, complying with this counterintuitive law necessitates one to recognize God as the true owner of the land.

The Torah reiterates this message over and over again by describing the Shemitta as a Shabbat Shabbaton (שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן) and a Shabbat for God (שַׁבַּת לַיהוָה). ¹² The truth is that the word Shemitta never appears in Parshat Behar; Shivi'it, the seventh year, is simply called Shabbat. This is reiterated in the Tochecha found at the end of Parshat Bechukotai where the Torah portrays the punishment of exile, which will leave the Land of Israel desolate and resting (תִּשְׁבֹּת), as an atonement for the all the Sabbatical years that were forsaken when Bnei Yisrael dwelled upon

¹ דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תְּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָכֶם וְשַׁבְּתָהּ הָאָרֶץ שַׁבַּת לַיהוָה; (ויקרא, כה, ב).

² ...ושתוסיף הארץ תבואתה ותתחזק בעמדה שמוטה... (רמב"ם מורה נבוכים ג,לט)

³ והנה הרב המורה כתב שהיה הטעם במטתה לשבות הארץ כדי שתוסיף תת כחה לזרוע. ואין הדבר כן באמת כי אם חששה התורה שיחלש כח האדמה כפי טבעה בתמידות העבודה ולכן תצטרך לשבות יקשה מאד למה בשנה הששית תעשה תבואה לשלש השנים והם השנה השביעית מההמטה והשנה הנמשכת אליה מהויבול והשנה שתבא אחריו והם שלשת השנים ואם היתה הסבה כאשר אמר הרב לא היה יתברך מחייב גלות לעמו על בטול השמיטות אבל יהיה עונש העובר על זה שתהיה ארוה האדמה שלו בעבורו וחלושה לא תוסיף תת כחה. אבל תכלית המצוה הזאת וענינה מצות הויבול וענינו אבאר בשלש דרכים. הדרך הא' הוא דרך פשוטי התורה. והדרך השני הוא כפי עצת ח"י האדם. והדרך הג' הוא דרך אמתת המציאות. והנני מבאר הדרכים אחד לאחד: (אברבנאל ויקרא, כה)

⁴ ...ועוד שאין זה שבת לה' כי אם לצורך הארץ. ומה שאמר אז תרצה הארץ את שבתותיה מה תרויח בה שילגו ממנה ישראל וישבו עליה הגוים אשר לעולם בה יעבודו ואין תשבות הארץ בהשמה מהם. (כלי יקר ויקרא, כה, ב)

⁵ הסבה שמצות שמיטה מתוארת כשביית הארץ ולא כשביית האדם מעבודת הארץ בעז"ה נסביר בשיעור בעתיד

⁶ עיין רש"י, אבן עזרא, רמב"ן ועוד ויקרא, כה, ב.

⁷ שבת לה' כשם שנאמר בשבת בראשית שבת לה' כך נאמר בשביעית שבת לה' (ספרא בהר פרשה א פרק א, ב).

⁸ ויום השביעי שַׁבְּתוֹ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא-תַעֲשֶׂה לְךָ מְלֵאכָה אִתָּהּ וּבְנֶיךָ-בְּעִבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וּבְהֵמְתֶךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ: (שמות, כ')

⁹ כִּי יִשְׁשַׁת־יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ וְאֶת-הַיָּם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּהֶם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל-פְּנֵי בְרֵךְ יְהוָה אֶת-יָם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ: (שמות, כ"א) ץ בְּיַד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹת הַיָּם לְעַלְמֵם כִּי-יִשְׁשַׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בָּהֶם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה: (שמות, לא, ז)

¹⁰ אמר ליה: מאי טעמא דשביעיתא?... אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: זרעו שש והשמיטו שבע, כדי שתדעו שהארץ שלי היא (סנהדרין, לו) ץ משרשי המצוה, לקבוע בלבנו ולצייר ציור חזק במחשבתנו ענין חדוש העולם כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ (שמות, כ"א), וביום השביעי שלא ברא דבר הכתיב מנוחה על עצמו. ולמען הסיר ולעקור ולשרש מרעיוניו דבר הקדמות אשר יאימנו הכופרים בתורה ובו יהרסו כל

פנותיה ויפרצו חומותיה, באה חובה עלינו להוציא כל זמנינו יום יום ושנה שנה על דבר זה למנות שש שנים ולשבות בשביעית, ובכן לא יתפרד הענין לעולם מבין עינינו תמיד, והוא כענין שאנו מוציין ימי השבוע בששת ימי עבודה ויום מנוחה. ולכן ציוה ברוך הוא להפקיר כל מה שתוציא הארץ בשנה זו מלבד השביעית בה, כדי שיזכור האדם כי יש הארץ שמוציאה אליו הפירות בכל שנה ושנה לא בכוחה וסגולתה תוציא אותם, כי יש אדון עליה ועל אדוניה. וכשהוא חפץ הוא מצוה אליו להפקירם. (ספר החינוך מצוה פד) ...ועוד יש תועלת אחר נמצא בזה האדם שיוסיף האדם בטחון בשם ברוך הוא, כי כל המוציא עם לבבו לתת ולהפקיר לעולם כל גדול' קרקעותיו ונחלת אבותיו הגדלים בכל שנה אחת, ומלומד בכך הוא וכל המשפחה כל ימיו, לא תחזק בו לעולם מדת הכילות הרבה ולא מיעוט הבטחון. (ספר החינוך שם) ץ ...וכדי ליישב כמה דקדוקים בלשון הפרשה אומר אני שטעם מצוה זו היא להשריש את ישראל במדת האמונה והבטחון בה'. כי חשש הקדוש ברוך הוא פן בבואם אל הארץ יתעסקו בעבודת האדמה על המנהג הטבעי וכאשר כביר מצאה ידם ישכחו את ה' ויסורו בטחונם ממנו, ויחשבו כי כוחם ועוצם ידם עשה להם את החיל הזה ועולם כמנהגו נוהג ויחשבו שהארץ שלהם היא והם הבעלים ואין זולתם. על כן הוציאה ה' מן המנהג הטבעי לגמרי כי בשש שנים דרך האומות לעשות שני שנים זרע ושנה אחת בור כדי שלא להכחיש חילה, והקב"ה אמר שש שנים תזרע שדרך, מידי שנה בשנה ואני מבטיחך להוסיף כוחה שלא תכחיש. ועוד נס בתוך נס שאחר שזרעתה שש שנים אם בשנה הששית לא יכחיש חילה הנה לכל הפחות לא יוסיף לה זה כח, ואמר ה' אדרבה שבשנה הששית יוסיף לה כח כל כך עד שנאמר וצוית את ברכתי בשנה הששית ועשת את התבואה לשלוש השנים...ועל ידי' כל המופתים הללו אשר שמת' ביך תדע כי לי כל הארץ, ועל ידי זה יהיו עינינו נשאות אל ה', כמו שמצינו בירידת המן ליומו כדי שיהיו עיניהם נשאות אל ה' תמיד ויבטחו בו תמיד, כך ענין השמיטה שלא יעבדו האדמה כל שנה שביעית אין זרע ואין קציר ויסמכו על הנס. וזה טעם נכון וברור יותר מכל מה שדיברו בו המפרשים...ולפי זה דין הוא שיתחייבו גלות בעונן השמיטה, מצד חסרון האמונה בשבת כי לא האמינו בה' ולא בטחו ביצועות שיעשה להם נס כזה בעשיית התבואה לשלוש שנים ...ועוד שעל ידי זה יאימנו כי כולם אינן רק אריסים בקרקע והקב"ה בעל השדה ובדבר זה הארץ חפיצה שיהיה הקדוש ברוך הוא בעצמו בעלה ואדונה כי לו יתברך הארץ. ובביטול השמיטות שחזיקו המה כבעלים בארץ ראוי הוא שתקפיד הארץ על זה לכך נאמר אז תרצה הארץ את שבתותיה... (כלי יקר ויקרא, כה, ב)

¹² וּבִשְׁנֵי הַשְּׁבִיעִית שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן יְהִי; הָאָרֶץ שַׁבַּת לַיהוָה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִזְרַע וְלֹא תִזְרַע: (ויקרא, כה, ד)

the land (אֲזַ תִּשְׁבֹּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת שְׁבֹתֶיהָ).¹³ Similar to Shabbat, the laws that follow in Parshat Behar demand that one desist from working the land. "But in the seventh year the land shall have a Shabbat Shabbaton, a Shabbat to God, you shall not sow your field nor prune your vineyard. You shall not reap the aftergrowth of your harvest nor gather the grapes set aside on your vines; it shall be a year of Shabbat Shabbaton for the land."¹⁴ While the Torah demands that one cease any creative, enhancing, productive or harvesting work in the field, it does not restrict benefiting from that which grows on its own. "The produce of the Shabbat of the land shall be yours to eat – for you, your slave and maidservant, your hired help and bound laborers who live with you, and for your animals and the beasts in your land shall its yield be to eat."¹⁵ The produce might be holy, but its designation is for consumption (לְאֲכֹלָה) for all the residents and animals of the land. The Ramban goes as far as to say that there possibly is a Mitzva for each individual to consume the sanctified produce of the seventh year.¹⁶ Once again, Shemitta parallels Shabbat, creative activity is forbidden, but enjoying the results of such activities that were performed beforehand is permissible and maybe even encouraged.

What is so interesting is that if one looks in Parshat Mishpatim, where the laws of Shemitta are found in Sefer Shmot, one will find a very different picture of Shemitta. The two Parshiyot begin in a similar fashion: "For Six years you shall sow your land and gather in its yield," but then they seemingly part ways. In Parshat Behar, as explained above, the Torah explicates that there will be a Shabbat Shabbaton (שבת שבתון), a Shabbat for God (שְׁבֹת לַיהוָה) which is manifest in the desisting from work in order that the fields are able to "rest" in the name of God. On the other hand, in Parshat Mishpatim, the Torah continues with a cryptic statement, "in the seventh year, Tish'metena U'Netashta... (וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה...)." ¹⁷ The commentators struggle to translate these words and elucidate their meaning, but what is very clear is that in contrast to Behar, the verb used to describe one's obligation on Shemitta in Mishpatim is not

Shabbat. In addition, there is no indication that the Shemitta is in any way dedicated to God. What was so central to the purpose and meaning of Shevi'it in Parshat Behar is completely absent in Parshat Mishpatim.

The continuation of the verse in Parshat Mishpatim brings another surprise. It seems to indicate that the reason that one must Tish'metena U'Netashta (תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה) during the seventh year is so that "the needy amongst your people shall eat of it, and that which is left by them, the wild beasts shall eat." Again here, the description of Shevi'it is dramatically different than that which is found in Parshat Behar. In Behar, the produce of the seventh year was available for everyone to eat, including the owner of the land. On the other hand, in Mishpatim, the produce of the Shevi'it is the sole purview of the destitute and the wild animals. The Mechilta (מכילתא דר' ישמעאל) notes this contradiction and offers two suggestions to resolve the seeming discrepancy.¹⁸ It first proposes that when there is bountiful produce everyone eats while if there is limited produce then the owner and his estate gets first rights to it (כשהפירות מרובין הכל אוכלין), (כשהפירות מעוטין לך ולעבדך ולאמתך). Rabbi Yehuda ben Be'teira offers the possibility that until the time the produce of Shevi'it needs to be eliminated (ביעור), then anyone can partake in the Shemitta produce whereas after the deadline for removing the Shevi'it produce only those that are poor can partake of it. While the Mechilta acknowledges the inconsistency between the two Parshiyot, the solutions proposed seem to negate the emphasis of each Parsha in favor of reconciliation. The alternate Mechilta (מכילתא דרשב"י) offers an explanation that somewhat more effectively preserves the character of each Parsha by suggesting that the majority of the produce will go to the poor while a small portion will go to those more well off as well.¹⁹

The verbs Tish'metena U'Netashta (תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה) that are utilized in Parshat Mishpatim derive from the roots Sh.M.T (ש.מ.ט), which means to release, and N.T.Sh (נ.ט.ש), which means to uproot or abandon. Utilizing these

¹³ אֲזַ תִּרְצֶה הָאָרֶץ אֶת שְׁבֹתֶיהָ כֹּל יְמֵי הַשְּׁמִיטָה וְאִתָּם בְּאֶרֶץ אֲבֹיְכֶם אֲזַ תִּשְׁבֹּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת שְׁבֹתֶיהָ: כֹּל יְמֵי הַשְּׁמִיטָה תִּשְׁבֹּת אֶת אֲשֶׁר לֹא שְׁבֹתָהּ בְּשָׂבָתֶיכֶם בְּשָׂבָתֶיכֶם עֲלֶיהָ: (ויקרא כו, לד-לה) \\\ והָאָרֶץ תִּעְזֹב מֵהֶם וְתִרְצֶה אֶת שְׁבֹתֶיהָ בְּהַשְּׁמִיטָה מֵהֶם וְהֵם יִרְצוּ אֶת עֲזָנָם יַעַן וְיִבְעִין בְּמִשְׁפָּטֵי מֵאִסּוֹ וְאֶת חֻקֹּתַי גְּעִלָה נִפְשָׁם: (ויקרא כו, מג)

¹⁴ וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה... (ויקרא כו, מג) וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה... (ויקרא כו, מג) וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה... (ויקרא כו, מג)

¹⁵ וְהִיְתָה שְׁבֹת הָאָרֶץ לְכֶם לְאֲכֹלָה לְךָ וְלַעֲבָדְךָ וְלַאֲמָתְךָ וְלִשְׂכִירְךָ וְלִתְשׁוּבְךָ הַגֵּרִים עִמָּךְ: וְלִבְהֶמְתְּךָ וְלִחַיָּה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ צִדְקָתְךָ כֹּל תְּבוּאָתָהּ לְאֲכֹל: (ויקרא כו, כה-ז)

¹⁶ מִצְוַת שְׁלִישִׁית שְׁאִמְרָה תּוֹרָה בְּפִירוֹת שְׁבִיעִית (ר"פ בהר) וְהִיְתָה שְׁבֹת הָאָרֶץ לְכֶם לְאֲכֹלָה וְדַרְשׁוּ לְאֲכֹלָה וְלֹא לְסוּחָרָה: וְזֶה דְבַר תּוֹרָה הוּא כְמוֹ שְׁאִמְרוּ בְּאֶחָד מִשְׁלֵ"צ (כב). נִמְצָא פֹרֵעַ חוֹבּוֹ בְּפִירוֹת שְׁבִיעִית וְהוֹתָרָה אִמְרָה לְאֲכֹלָה וְלֹא לְסוּחָרָה: וְכַנְפֵּלָה בְּמִקּוּמוֹת רַבִּים מִן הַתְּלֻמוֹד (בְּכּוֹרוֹת יב, ב) וְעַ"ז סוּכָה מ, וּש"נ) בֹּא לְשֹׁנוֹ הַזֶּה: וְכַנְפֵּלָה www.swdaf.com

זאת המצוה באמרו ית' (משפטי' כג) ואכלו אביוני עמך. שלא אמר לאביוני עמך תעזבו אותם כמו שאמר (ר"פ קדושים) לעני ולגר תעזבו אותם בלקט ושכחה אבל לשון אכילה מזכיר בהם הכתוב בכל מקום (שם ופ' בהר ב"פ). והנה העושה סחורה בהם עובר בעשה: (השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם שכתח העשין)

¹⁷ וְהִשְׁבִּיעַת תִּשְׁמֶטְנָה וְנִטְשָׁתָה וְאֲכֹלוּ אֲבִינִי עִמָּךְ וְיִתְּנֶם תֹּאכַל חַיִּית הַשָּׂדֶה כִּן תַּעֲשֶׂה לְכַרְמְךָ לְצִיתְךָ: (שמות כג, יא)

¹⁸ ואכלו אביוני עמך. כתוב אחד אומר ואכלו אביוני עמך, וכתוב אחד אומר (ויקרא כה, ו) לך ולעבדך ולאמתך, כיצד יתקיימו שני מקראות הללו, כשהפירות מרובין הכל אוכלין, כשהפירות מעוטין. לך ולעבדך ולאמתך; רבי יהודה בן בתירא אומר, עד שלא הגיע שעת הביעור, מבערין אותה עניים ועשירים, הגיעה שעת הביעור, מבערין אותה עניים ולא עשירים. (מכילתא דרבי ישמעאל משפטים - מסכתא דכספא פרשה כ)

¹⁹ ואכלו אביוני עמך אין לי אלא עני עשיר מנין ת"ל והיתה שבת הארץ לכם לאכלה אם כן למה נאמר אביני עמך רובה לעניים. (מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק כג פסוק יא)

words, the Mechilta also implicitly tries to solve the inconsistency in the requirements that devolve upon the individual during Shevi'it²⁰ by explaining that Tish'metena (תִּשְׁמֶטְנָה) is a demand to release the land from work and U'Netashta (וְנִטְשָׁתָהּ) is an obligation to forgo eating its produce. Rashi quotes this Mechilta as well as an additional explanation from the Gemara²¹ that the first verb is the requirement to desist from plowing and harvesting while the second verb restricts fertilizing and hoeing during Shevi'it.²² While these might be Rabbinic exegesis of the verse (אִמְתָּא), both of these suggestions are rejected by the Ramban because the meaning of the words does not support the explanations. The Ibn Ezra proposes that Tish'metena (תִּשְׁמֶטְנָה) is a demand to release loans on the Shemitta and matches the verbiage utilized in Sefer Devarim²³ to describe the necessity to forgive loans in the seventh year; U'Netashta (וְנִטְשָׁתָהּ) is the obligation to uproot one's ownership from the field and allow others to benefit equally from its produce.²⁴

According to the Ibn Ezra, there seems to be no restriction against working the land in Parshat Mishpatim, while there is a requirement to relinquish one's ownership of the produce in favor of the poor. This is also captured in the Rambam's explanation for the reason for Shemitta. "All the laws of Shemitta and Yovel are to engender one to feel compassionate and generous towards others and that is why it says that the produce of the Shemitta is shall be eaten by the destitute... (וְאָכְלוּ אֶבְיֵי עִמָּךְ)." ²⁵ Both of these views see no explicit restriction on working the land being expressed in Parshat Mishpatim and maybe even just the opposite is true since the only restriction indicated is the collecting of the harvest. This would imply that the land was planted during the seventh year. The differences between the Parshiyot can be seen in the following chart, but it leaves outstanding the question as to how is it that the Torah has two conflicting descriptions of Shemitta?

שמות פרק כג – פרשת משפטים	ויקרא פרק כה – פרשת בהר
	(ב) דָּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תְּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְשַׁבְתָּהּ הָאָרֶץ שִׁבְתָּ לִיקוּק:
(י) וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע אֶת אֲרָצְךָ וְאַסְפַּתְּ אֶת תְּבֹאוֹתֶיהָ:	(ג) שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרֶמֶךָ וְאַסְפַּתְּ אֶת תְּבֹאוֹתֶיהָ:
(יא) וְהִשְׁבִּיעַתָּ תִּשְׁמֶטְנָהּ וְנִטְשָׁתָהּ	(ד) וּבִשְׁנֵהּ הַשְּׁבִיעַתָּ שִׁבְתָּ שַׁבְתּוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ שִׁבְתָּ לִיקוּק שְׂדֶךְ לֹא תִזְרַע וְכֶרֶם לֹא תִזְמַר: (ה) אֶת סְפִיחַ קִצְיָרְךָ לֹא תִקְצוּר וְאֶת עֲנָבֵי נִזְיָרְךָ לֹא תִבְצַר שְׁנַת שַׁבְתּוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ:
וְאָכְלוּ אֶבְיֵי עִמָּךְ וְיִתְּרֵם תֹּאכַל חֵיט הַשְּׂדֶה כֵּן תַעֲשֶׂה לְכֶרֶמְךָ לְזִיתְךָ:	(ו) וְהִיְתָה שַׁבְתָּ הָאָרֶץ לָכֶם לֹאֲכֹלָהּ לָךְ וְלַעֲבָדְךָ וְלַאֲמָתְךָ וְלַשְׂכִּירְךָ וְלַתּוֹשְׁבֵיךָ הַגֵּרִים עִמָּךְ: (ז) וְלִבְהֵמַתְךָ וְלַחִיָּה אֲשֶׁר בְּאֲרָצְךָ תִּהְיֶה כָּל תְּבֹאוֹתֶיהָ לְאָכֹל:
(יב) שְׁשַׁת יָמִים תַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבַּת לְמַעַן יָנוּחַ שׂוֹרְךָ וְחֹמְרְךָ וְיִנְפֹשׂ בֵּן אֲמָתְךָ וְהָגֵר:	

The truth is that very possibly the Torah is emphasizing two different aspects of Shemitta. Each one of those ideals is presented where it is contextually relevant. The motif of Sefer Vayikra revolves around the sanctity of people, place and time. In that context, the focus of Shemitta is the sanctity of the land and its produce. This has two ramifications. First of which is that the holiness of the land derives from the fact that the land actually belongs to God. In order to recognize and

emphasize that reality, one must desist from working the land during the Shemitta year. Similar to Shabbat, it is refraining from exercising one's God-like powers, to produce and create, in order to acknowledge that there is a higher creator that determines all and is the provider of all goodness and success that one experiences. In order to fully comprehend the fact that the land is holy and all its ramifications on one's ownership, there is a derivative impact that

²⁰ והשביעית תשמטנה ונטשתה. תשמטנה מעבודתה, ונטשתה באכילתה... (מכילתא דרבי ישמעאל משפטים - מסכתא דספא פרשה כ)

²¹ מועד קטן ג.

²² תשמטנה - מעבודה; ונטשתה - מאכילה אחר זמן הביעור. דבר אחר תשמטנה מעבודה גמורה, כגון חרישה וזריעה. ונטשתה מלזבל ומלקשקש (רש"י שמות כג, יא)

²³ מִקֵּץ שֵׁשׁ־שָׁנִים תַעֲשֶׂה שְׁמִטָּה: וְזֶה דְבַר הַשְּׁמִטָּה שְׁמוֹט כָּל־בְּעַל מִשָּׂה יְדוֹ אֲשֶׁר יִשֶׂה בְרַעְיוֹ לֹא־יִגַּשׁ אֶת־רַעְיוֹ וְאֶת־אֲחִיו כִּי־קָרָא שְׁמִטָּה לִיקוּק: (דברים טו, א-ב)

²⁴ תשמטנה - זהו שמוט כל משה ידו (דברים טו, ב). ונטעם ונטשתה - שתעזבנה כאשר היא כאלו איננה שלך. והיה ראוי להיות ובשביעית (אבן עזרא פי' הקצר שמות כג, יא)

²⁵ ...ואמנם כל המצות אשר ספרנום בהלכות שמיטה ויובל מהם לחמלה על בני אדם והרחבה לבני אדם כולם, כמו שאמר ואלכו אבינו עמך ויתרם תאכל וגו', ושתוסיף הארץ תבואתה ותתחזק בעמדה שמוטה, ומהם חנינה בעבדים ועניים כלומר השמטת כספים והשמטת עבדים, ומהם עיון בתקון הפרנסה והכלכלה על ההתמדה, והוא היות הארץ כולה שמורה לבעלים אי אפשר בה מכירה לצמימות, והארץ לא תמכר לצמימות, וישאר ממון האדם שמור עליו ועל יורשיו, הנה זכרתי סבת כל מה שכולל אותו ספר זרעים מחבורנו... (ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק לט)

reinforces this idea and that is that the produce of the seventh year is imbued with sanctity. It is open to all to consume as long as they abide by the sanctity of the land and its produce. This is reinforced in Parshat Behar by the opening verse that connects Shemitta to Shabbat and has no analogue in Mishpatim, "When you enter the land that I will give you, the land shall observe (וְשָׁבְתָהּ הָאָרֶץ) a Shabbat for God (שַׁבַּת לַיהוָה)." ²⁶

Shemitta in Sefer Shmot is found in Parshat Mishpatim, a Parsha focused on tort laws, or, on a more global scale, the proper interactions of individuals with their fellow man. In this context, the importance of Shemitta is the abandoning or relinquishment of one's ownership in favor of others (and not God). It emphasizes the need to be generous and ensure that those that are less fortunate in society are taken care of by the landowner sharing ownership in "his" land and produce. As the Sefer HaChinuch states, "anyone who finds it in his heart to release his ownership over all his large accumulated properties and the productive inheritance of his forefathers in a single year, and this is practiced by him and his whole family always, he will never be an overly miserly person. It will inculcate within him the character trait of giving because there is no more generous giver than one who gives without any expectation of recompense." ²⁷ This focus is emphasized by the mention of Shabbat at the conclusion of the laws of Shemitta in Parshat Mishpatim (and absent in Behar) whereby the Torah states that "For six days you should toil and on the seventh day you shall cease from labor, in order that your ox and your donkey may rest, and that your bondman and the stranger may be

refreshed."²⁸ Shabbat is a day of rest for all those that are less fortunate and must labor for others; it is a day where one must be concerned with the well-being of others. That same sentiment is reflected in the description of the laws of Shemitta in Parshat Mishpatim.

The Torah divides these two ideals into discrete Parshiyot in order to emphasize each aspect of the Shemitta and not to suggest that there are multiple authors with different visions of Shevi'it in the different Sefarim of the Torah. This is supported by the fact that both Parshiyot open with the similar refrain, "For six years you shall sow your land and gather in its yield," which implicitly suggests that even in Parshat Mishpatim one is not permitted to work in the seventh year. Otherwise, why does the Torah not instruct the individual to plant for seven years and just forfeit the harvest of the seventh year, especially since they would be reluctant to work the seventh year without such a demand given that they would receive none of the field's production? In addition, the Ramban points out that the opening Pasuk in Mishpatim which speaks about planting and harvesting is then modified by the verbs Tish'metena U'Netashta (תִּשְׁמַטְנָה וְנִתְּשַׁטָּה) which would imply that each verb is providing guidance as to how the seventh year is different from those two actions during the other six years.²⁹ One must release themselves from planting and relinquish their ownership by not harvesting; on a broad scale, this would have Parshat Mishpatim incorporate the obligations of Parshat Behar despite its different emphasis.

Shabbat Shalom

²⁶ דָּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תְּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבְתָהּ הָאָרֶץ שַׁבַּת לַיהוָה: (ויקרא כה, ב)

²⁷ ועוד יש תועלת נמצא בדבר לקנות בזה מדת הוטרנות, כי אין נדיב כנותן מבלי תקוה אל הגמול. ועוד יש תועלת אחר נמצא בזה האדם שיוסיף האדם בטחון בשם ברוך הוא, כי כל המוצא עם לבבו לתת ולהפקיר לעולם כל גדולי קרקעותיו ונחלת אבותיו הגדלים בכל שנה אחת, ומלומד בכך הוא וכל המשפחה כל ימיו, לא תחזק בו לעולם מדת הכילות הרבה ולא מיעוט הבטחון. (ספר החינוך מצוה פד)

²⁸ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת לַמַּעַן יָנוּחַ שׁוֹרְךָ וְחֹמֶרְךָ וְיִנְפֹשׂ בְּךָ אֲמַתְךָ וְהַגֵּר: (שמות כג, ב)

²⁹ ... אבל הכתוב דבק בראשון, אמר שש שנים תזרע ותאסוף התבואה, והשביעית תשמטנה שלא תזרע את ארצך, ונטשתה שלא תאסוף את תבואתה, אבל תעזבנה, ואכלו אביוני עמך וחיות השדה פרי העץ ותבואת הכרם, וכן ונטוש את השנה השביעית: (רמב"ן שמות כג, א)